

УДК 821.112.2'06-312.4
Г16

Галлер Еліас

Г16 Грімм. Книга 3: Біляночка помирає / Еліас Галлер; пер. з нім. А. Мельничук. — Київ: Видавництво Букшеф, 2026. — 352 с.

ISBN 978-617-548-509-5

Нікому не довіряй! Після травматичного досвіду головна комісарка Нора Ротманн чіпляється за цю фразу. Психічно й фізично виснажена, вона прагне лише помститися людям, через яких пережила жахіття. Проте вбивця, що зве себе Оповідачем, руйнує її плани. Незнайомець вбиває одного за одним всіх, хто, здається, хоч щось знає про справи «Грімм». Злочинці несподівано стають жертвами. Чи закінчиться все це черговою брехливою казкою?

Лише одна людина може допомогти розкрити ці жахливі злочини — Норина подруга дитинства — Фіона. Втім возз'єднання Зоряночки й Біляночки супроводжується похмурими провісниками...

УДК 821.112.2'06-312.4

This edition is made possible
under a license arrangement
originating with Amazon
Publishing, www.apub.com.

Copyright © der deutschsprachigen
Ausgabe 2024
By Elias Haller
All rights reserved.

© Мельничук А., переклад, 2025
© ТОВ «Видавництво Букшеф»,
виключна ліцензія на видання,
оригінал-макет, 2026

Літературно-художнє видання
ISBN 978-617-548-509-5

РОЗДІЛ 1

Том Треммель прокинувся в особистому жахітті. Ще кілька хвилин тому анестезія дозволяла йому спокійно спати. Тепер він усвідомив своє оточення і свою безнадійну ситуацію. Він більше не сидів на пасажирському сидінні чорного фургона, а лежав у погано освітленому підвальному приміщенні. Замість ремня безпеки на його тулубі були кабельні стяжки й троси, якими він був прив'язаний до іржавої рами ліжка. Його гола, спітніла спина прилипла до металевих ґратів. Прути й гвинти скреготіли від найменшого руху. На кам'яній підлозі ліворуч і праворуч від нього стояли свічки. Схоже, в кімнаті був протяг, бо полум'я танцювало то дико, то неквапливо. Він бачив свічки, поцвілі стіни й темну, гнітючу стелю єдиним оком, яке все ще мав, — правим. Його ліве очне яблуко було буквально розчавлене ін'єкційною голкою. Втім, втрата половини зору наразі була найменшою з його проблем.

Від полум'я свічки не йшло жодного тепла. Хоч із його чола лився піт і він відчував у тілі жар, що нагадував лихоманку, Том страшенно змерз. Від холоду в кімнаті й страху все його тіло тремтіло. Його зуби клацали в короткому, різкому ритмі, а нижня щелепа сильно боліла. Але цей біль був нічим у порівнянні

з тим, що пік у його грудях, бо серце так сильно билося від хвилювання, що здавалося, ніби м'язи в будь-яку мить розірвуться.

Він забув і думати про обіцяну ніч із восьмирічною дівчинкою, з якою він так хотів розважитися. Фрагменти розмов у чаті досі виринали в його голові.

Не хвилюйся, я буду дуже ніжним.

У моєї доньки це вперше, тож без дурниць.

Ні, бити й таке інше – це не моє. Я не дурний.
Не залишиться жодних синців. Через школу
і все таке.

Домовленість була пасткою. І ця пастка безжально замкнулася.

– Допоможіть! – прохрипів Том, бо на більше його голосові зв'язки не були спроможні. – Є тут хто-небудь? Допоможіть мені, будь ласка!

Пролунав металевий скрип. Двері в узголів'ї ліжка відчинилися і зачинилися на замок. Кроки. Том повернув шия, аби побачити, хто увійшов до кімнати. Він побачив постать у світлому лабораторному костюмі, обличчя якої було приховане маскою та окулярами. Він міг лише здогадуватися, що це була людина, з якою він добровільно сів у машину.

– Ти нарешті прокинувся, тоді ми можемо почати.

– Що почати? – запитав Том, його голос зірвався, коли він побачив обладнання, занесене до кімнати на таці.

– Якщо ти вмієш рахувати, то зрозумієш, що мені потрібно лише три троси.

Спочатку Том не знав, що означають ці слова, але потім злегка підняв голову й подивився на себе.

– О боже, дідько, ні!

Мало того, що його ліве око було зруйноване, він ще й втратив ліву гомілку. Нижче коліна, там, де була литка і стопа з браслетом на суглобі, він бачив лише грудку будівельної піни.

– Що ви нарobili?

– Насправді ти мав би запитати мене, що я зроблю з тобою далі, адже йдеться завжди про наше майбутнє. Про те, що все буде краще або погані речі з минулого буде виправлено.

На цих словах співрозмовник Тома вже стояв навколiшки біля ліжка й налаштував обладнання. Потім він підвівся, тримаючи перед собою шприц.

– Ні, будь ласка, не треба більше анестезії! – проблагав Том, і помітив, що його свідомість повільно вислизає. – Я слухатимуся.

– Я не сумніваюся, – голка з усієї сили встромилася в стегно здорової ноги Тома. – Я вколюю тобі чистий адреналін. Потім введу ще кілька мінералів і стимуляторів. Це дозволить тобі якомога довше витримати катування. Тож влаштуйтеся зручніше і просто уяви, що це кінотеатр із купою попкорну. Запевняю тебе, що сьогодні буде найкращий фільм у твоєму паскудному житті.

Том заскиглив, як ніколи раніше. Густі сльози котилися по його обличчю. Він смикав за наручники і просив помилувати його. Марно. У кімнаті, де він перебував, не було милосердя.

– Чому ви це робите?

– Через твою хворобливу пристрасть до маленьких дівчаток.

– Я сидів через це у в'язниці. Ви можете запитати будь-кого, я відбуду своє покарання.

— Справді? — людина нахилилася і підняла електричний прилад. Той увімкнувся, і зубчастий диск із нержавіючої сталі одразу ж почав обертатися. — На жаль, я тобі не вірю, інакше ти не був би на волі.

— Що це означає? — пропищав Том, який не міг відірвати очей від скриплячого леза пилки.

— З тебе поганий брехун. Думаєш, я не знаю, що ти запрошував до себе додому неповнолітніх дівчат? Це все є на відео, твій орендодавець узяв на себе сміливість дати мені запис із камери спостереження. І твою діяльність в інтернеті я також відстежував. Мало того, що ти жалюгідний брехун, ти ще й занадто тупий, щоб належним чином захистити свій інтернет. Що ти сказав? Ти хотів трахнути мою доньку? Вибрати, так ти назвав це в чаті.

— Ні, я не серйозно!

— О, тоді це величезне непорозуміння! — інструмент різко замовк. — Оскільки в мене немає дочки, мені насрати, що ти хотів чи не хотів. Я тебе знаю... Ми з тобою знайомі.

— Ви мене, мабуть, переплутали. Я вас ніколи раніше не бачив, чесно!

Людина зсунула маску вниз і підняла окуляри до чола:

— Подивися на мене уважно, впізнаєш мене тепер?

Як би Том не старався, це обличчя нічого для нього не означало. Він знову заплакав і похитав головою.

— Тоді я допоможу тобі згадати, — людина нахилилася до його вуха і прошепотіла ім'я.

— Ні, ні, ні! — Том був бадьорий як ніколи. Адреналін пульсував у його тілі, як електричний струм. Через це він чув краще, дихав глибше, говорив голосніше. — Цього не може бути! Це... це помилка!

— Ніякої помилки. Я просто хочу, щоб ти згадав, перш ніж я відірву лебідкою твій член і яйця, а потім відріжу тобі всі кінцівки одну за одною. Поліція буде зайнята розслідуванням, допитуватиме мешканців, аналізуватиме сигнали радіовеж, можливо, знайде кілька твоїх недопалків, які я підібрав кілька днів тому і тепер дбайливо розкидав по дорозі біля твоєї квартири. Дзвінків біля твого будинку я не здійснював, орендована машина непомітна, як ніч, і по приїзду до тебе з неї ніхто не виходив. Нас ніколи не знайдуть. Я не поспішатиму з тобою, акуратно й герметично упакую кожну відрізану частину твого тіла. Потім я зберігатиму окремі частини тут, внизу, у прохолодному місці. Колись поліція знайде твої рештки. Але не тут, і не цього або наступного тижня. Я вирішу, що станеться з твоїм нікчемним тілом. І якщо я коли-небудь знову почую твоє ім'я в новинах, згадаю про останні години педофіла.

— Будь ласка, не робіть цього! Ви вже мене скалічили!

— Так, але мені цього замало.

— Будь ласка, я...

Перш ніж Том встиг сказати щось ще, йому в рот запхали ганчірку. Мультикул з обертовим диском знову зашумів.

— Не рухайся, я почну з твоєї щиколотки.

РОЗДІЛ 2

Вісім місяців по тому

Марко Серра сидів спиною до напрямку руху. Він перегорнув прочитану сторінку роману й подивився на вулицю через вікно експреса. Ледве він перетнув кордон із Німеччиною — стало похмуро, хоч було лише пополудні. Сіра завіса хмар раптово затягла небо. Схоже, от-от мав піти дощ, хоч обіцяли чудову літню погоду. В Парижі Серра спеціально перевірів прогноз у метеорологічному додатку. На німецьку точність більше не можна було покладатися. Він дивувався, чому люди на Коста-Бланка досі так високо оцінюють якість німецької продукції. Зрештою, кожен крихітний компонент приладів прибуває на контейнерному судні з Китаю. Він сподівався, що хоч би потяг вчасно прибуде до місця призначення! Часто можна було почути про затримки. В принципі, дочекавши вже стільки років, він нікуди не поспішав. Однак його турбувало, коли щось порушувало його плани. Особливо цей великий план, заради якого він спеціально приїхав до Німеччини. На літаку він би вже давно прибув до столиці, але не літав уже двадцять років. Подорожуючи літаком, лише надмірно привертаєш увагу. А ще його дратував сам процес реєстрації на рейс.

— Квитки, будь ласка! — пролунало у вагоні.

Немов за командою, навколо нього розпочалася метушня. Поки його супутники поспіхом порпалися у своїх сумках і куртках, Серра зручно сидів і спостерігав за метушнею навколо. Навпроти нього молода жінка гризла нафарбовані синім нігті. Імовірно, студентка факультету іноземних мов. Хто б ще добро-

вільно читав книжку про Франкське королівство? Та ще і французькою мовою! Вони не розмовляли відтоді, як обоє сіли на потяг у Парижі. Вона привіталася з ним німецькою і приязно посміхнулася, на що він привітав її у відповідь і теж посміхнувся. Важко було уявити, що вона роздивилася вираз обличчя, який він мав під густою бородою.

На іншому кінці коридору сиділа літня пара, яка до цього часу пила каву і грала в карти. Тепер чоловік шукав не лише свої квитки, а й другу пару окулярів. Звісно, він звинуватив дружину, коли не зміг знайти їх одразу.

Через декілька рядів сидінь, у кінці поїзда, вже кілька хвилин кричала маленька дитина. Батьки не могли вгамувати крикуна ні солодощами, ні доганями. В цей час якийсь бізнесмен невимушено розмовляв у гучномовець свого мобільного телефону. Йшлося, схоже, про якусь базу даних, де стався збій резервного копіювання. Серра ненавидів, коли люди розмовляли в гучномовець у громадському транспорті, ніби на світі нікого крім них не було.

Контролер квитків лише на секунду вгамував шум у вагоні. Серра на мить заплющив очі й прислухався до сонорних звуків поїзда. Він майже беззвучно наспівав про себе мелодію пісні з початку 2000-х.

Тримаючи цю пісню в голові досить довго, зазвичай можна було досягти стану підвішеності, з якого вже не вдавалося вийти. В цьому стані панував лише спокій, попри жорсткі гітарні рифи. Замислившись, він зрозумів, що гітарні акорди трохи нагадували йому тему фільму «Годзілла» з дев'яностих. Як звали того вокаліста?

— Ваш квиток, сеньйоре!